

[Poul Møller.]

at drage en meget dårlig lære af de erfaringer, dette forår har givet os. Om vi på noget tidspunkt har set en økonomisk teori kuldsejle, så har det været i dette forår, hvor overdkudsteorien forsvandt ud i underkuddet. Hvis vi nu udstyrer den høje regering med nye skatter eller nye afgifter eller nye tvangslån, eller hvad regeringen kunne finde på — og med hensyn til idérigdom på dette område vil der sikkert ikke mangle noget — se hvis vi gjorde dette, ville vi igen lægge penge til side af borgernes indkomster til en fornyet inflationsbølge, når man atter var i vanskeligheder, når man atter stod over for organisationskampe o. lign.

Politikere er skrøbelige kar, og ministre er særdeles skrøbelige. Især når de gerne vil have ro på arbejdsmarkedet, især når de gerne vil være populære inden for praktisk talt alle samfundsgrupper, er de særdeles skrøbelige. Hvis man nu gik den vej at bygge nye statsoverskud op, så ville spillet kunne fortsætte, så ville man skubbe erfaringerne til side og lægge grund til ny indkomstdirigering og indkomstcentralisering og dermed det, som vi frygter, nemlig at staten vil komme til at råde over en større og større del af borgernes penge og bruge enhver krisesituation, således som man har gjort de sidste 16 år, til at sikre sig rådighed over borgernes penge for så at dele dem ud som tilskud til nær og fjern, og man har jo, som den højtærede finansminister også fremhæver, fået uanede nye tilskudsmuligheder gennem den sidste tids økonomiske politik. Derfor advarer jeg mod at forøge statens indtægter.

Opgaven må være at søge at føre en politik, der gør, at borgerne ikke bruger den indkomststigning, de har fået, men lægger den til side. Det er den gamle tale om opsparing. Er der virkelig basis for og tro på opsparing i det danske folk? Jeg er overbevist om, at hvis der ikke er tro på, at den private opsparing kan forøges, er der ingen tro på, at inflationen kan standses i Danmark. Det, der er afgørende, er, om vi med tilstrækkelig fantasi prøver på at skabe en opsparringspolitik i dette høje ting. Vi har boliglovgivningen, vi har boligpolitikken. At man her ikke mere

skulle kunne koordinere privat opsparringsfremmende formål med boligpolitikken, begriber jeg ikke. Man har set i andre lande, hvordan de har lavet boligopsparing og derigennem været med til at finansiere de unges boligbyggeri eller lejlighedserhvervelse. Jeg tror, disse to problemer må kædes sammen.

Jeg tror i det hele taget, at vi i vor boligpolitik ud over opsparringssynspunktet må have opmærksomheden henvendt på en lang række andre synspunkter, som man ikke har diskuteret med tilstrækkelig grundighed i de senere år. Boligpolitikken må hvile ikke blot på frigørelse, men også på, at vi virkelig går i gang med en byspredning. Jeg har gjort mig bekendt med nogle tal, hvoraf det fremgår, at hvis man i hovedstadsområdet skal følge med i boligbyggeriet, skal man bygge 10 000 lejligheder om året inden for dette område af landet. Med det institutionsbyggeri, der foregår, som kræver ny tilflytning til hovedstadsområdet, med den centralisering af landets erhvervsliv og dets hovedkontorer, der foregår inden for hovedstadens snævre geografiske rammer, og med den tilstedeværende arbejdskraft kan problemet aldrig løses, fordi vi ikke kan bygge 10 000 lejligheder om året i dette område. Derfor må byspredning være en af vejene for boligpolitikken i fremtiden, og staten må gå i spidsen ved at lægge sine institutioner uden for hovedstadsområdet, ved at flytte dem, der er, og lade nye blive oprettet andre steder i landet. Afstandene er ikke større her i Danmark, end at det vil være muligt at have statsinstitutioner spredt over hele det danske område. Det vil også betyde noget, for det pres på grundpriserne, der er i kraft af statens køb til universitetsformål, til polyteknisk læreanstalt, til levnedsmiddelinstitut o. s. v., nedsættes ved udflytning fra hovedstadsområdet. Byudviklingsområderne må tages op til revision. Spørgsmålet om den faglærte arbejdskraft må man have løst. Det kan ikke nytte noget, at man i disse diskussioner altid går ud fra, at dette ene står fast, at vi da ikke kan bygge mere, end der er kapacitet til; det er blevet sagt adskillige gange her i det høje ting. Forholdet er det, at vi selv råder over kapacitetens størrelse. Det nytter ikke, at man